

MAR 25 1947

THE young idea

வினாயமு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X. | Monday, 24th March, 1947. | No. 9.

	Page
EDITORIAL COMMENTS:	
THE MOST UNFORGETTABLE CHARACTER I HAVE MET:	1
THE POET'S CORNER:	
MY VILLAGE	3
THE TOUCH - ME - NOT	4
LETTERS TO THE EDITOR:	
OBEDIENCE TO PARENTS:	6
பத்திரிகையின் குறிப்புகள்:	10
"கணக்கர்" முருகேசுபிள்ளை:	12
மேல்வட்டு நகரீகமும் தமிழனும்:	14
இசைப் பெருமை:	15
சுதந்திரத் தரகம்:	16
A. DEVA RAJAH, <i>English Editor.</i>	M. A. SATHASIVAM, <i>Tamil Editor.</i>

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Monday, March 24th, 1947.

No. 9

Editorial Comments

The Student Council.

Freedom is the key-note of education at Jaffna College. We enjoy many privileges which are foreign to the students of many other institutions in Ceylon. But still there is room for improvement. The hall-mark of freedom is the freedom to rule one's own self. In this respect our freedom is limited. Student Councils have been formed in the past, but have failed miserably. We cannot accuse the authorities as being reluctant to hand over this privilege of governing ourselves, for they have tried methods to do so. But to a certain extent we blame the authorities for having given up hopes too early. They have cried dead when we are actually alive. Our failures in the past have disappointed the authorities so much that, we think, they have come to the conclusion that students are not fit for self-government.

The letter of "Zorro", which appears elsewhere in this issue is thought provoking and should be given due consideration. If we read his suggestions carefully we shall find that he has, to a great extent, understood the cause of the failure in the past. By the Faculty nominating one student as councillor from each house and by the other councillors being elected from the nominations made by the faculty many of the abuses which occurred in the past can be stopped.

To "Zorro's" suggestions we add that the President of the Student Council be elected from two or three councillors nominated from the Council by the Faculty.

We have made mistakes, but that should be no reason why we should give up hopes. "Failures are the pillars of success." A great person when once asked why he wanted freedom replied that he wanted it in order that he may make mistakes.

We do not think that the authorities will deprive us of this opportunity. To say that the students are unfit is unwise. If we are unable to nominate a handful of students who can take up some of the responsibilities we think that the education at Jaffna College is not playing its proper part—which is certainly not the case.

If so let us start now itself and proceed gradually. We students must remember, that Rome was not built in a day. "Awake, arise and stop not till the goal is reached." We may slip and fall, but continual striving will crown us with success.

The Academy.

It is really disappointing to see such a prominent institution as the Academy lying in a state of lethargy. The Academy has had a glorious past and it is our duty to see to it that

this association will have a bright future. The present members must bid farewell to Lady Sleep and become active. At present although the attendance at meetings has been made compulsory yet members do not turn up. It is depressing for a member to stand up before a depleted audience and deliver his lecture. Each member must realize that by absenting himself or herself from meetings he or she is not only being deprived of the benefit of being trained in the art of public speaking and oratory but is also depriving others of their right to do so.

The purpose of language is to express one's thought clearly to others. All our book learning is of no avail if we are unable to do this. The Academy offers us the opportunity to cultivate an art which is very essential in every twist and turn of our lives. Why miss it and regret later?

Oh! These Trousered "Johnnies"

There seems to prevail a false notion among a certain section of our "Trousered gents" that it is "Infra Dig" to associate themselves with the uncivilized rustics i. e. those who do not wear trousers. They think that an entry into the "best society" is impossible without a pair of "bags" (with a train load of dirt and dust at the bottom).

Man is the crowning point of creation. If his worth can be diminished or heightened by the mere sharing of trousers we do think that it is better to be born animals. If there are any who are priding themselves under this delusion let them understand that their standard of judgment is entirely wrong. The sooner they get out of this fools paradise the better.

A Bullet Proof Test?

The Ceylon University authorities are very anxious to depict to the students that the University Education is so very difficult and that it is only meant for a fortunate few of extraordinary intellectual calibre. We hear that Dr. Jennings has advised many students not to appear for the University Entrance Examination a second time because they are found unfit for University education. Through written tests (and that too a single test) it is very difficult to gauge the intellectual capacity of any student. We cannot understand how such a great educationist and scholar as Dr. Jennings could rush to such hasty and rash conclusions. It is very dangerous for a doctor to diagnose his patient in a haphazard manner and prescribe wrong medicines. Perhaps he thinks that by educating the Youth of Ceylon, Britain will lose a precious gem from her Empire.

Pen Pictures of the First Eleven Cricket Team

By
(The Sports Correspondent)

A. M. Brodie: The skipper of the side and the wicket-keeper, who has a heap of runs in the bye to his credit.

B. ThevaRajah: The Vice-Captain, and the best left arm spinner of the side bowls faster than sound. A very reliable bat and has a bright season before him.

S. Singamapanar: An opening bat who is very steady. The fieldsmen enjoy watching him play without being troubled in the least. A slow left-arm bowler who professes to have received his coaching from Captain Badcock.

D. Amarasooriya: The other opening bat and a left-hander. His fa-

vourite stroke in the late-cut, plays often after the ball strikes the stumps. A slow tempting bowler who rises to the occasion by allowing the batsmen to hit as they wish.

R. T. SebaRatnam: A fast bowler, who at times bowls wide-balls by attempting to send down a few batters. His target is not the stumps but the batsman's body. He is a consistent scorer for the team.

S. SelvaRajah: The speed-merchant of the side and is the cause for so many bails being made "invalids". A very careful bat and a safe out-field.

A. J. Lewis: A very stylish out-field anywhere. A reliable bat and specialises in placing the ball into the hands of the slip-fielders. Intends to do law at Lincoln's Inn.

L. J. D. MahilRajan: Has vast experience in local cricket and hits mercilessly at the ball—when it strikes. Has the unique distinction of being a reserve for three years before entering the team.

K. Ramachandran: A cricketer in so far as theory is concerned. A cautious bat but has not yet found a place suitable for him in the field and in the team.

Kulasegarampillai: A good length bowler and a safe bat. Rumours are afloat that he has taken up to the Ross-System.

M. Kirupakaran: A hitter of the team with a lot of enthusiasm and a good outfield. He loves to send the ball over the ropes, but the boundary line lying so far away is a nuisance

The Most unforgettable Character I have met.

By WEE WILLIE WINKIE.

It was not long ago that I came upon a character who has left in me an indelible imprint. I cannot forget this character for a long time to come — not because of his human qualities but because of his inhuman and degrading qualities which he invariably possesses. I shall now introduce him to you.

This character intends to enter the portals of the Ceylon University, next year. He has high hopes of doing well, there. He claims intellectual equality with Dr. Ivor Jennings and he prides over the fact that he has a chance of being his favourite. Such are his idealistic educational dreams; but what about the means by which he intends to attain his objectives? Burning the midnight oil, as some of his friends are doing, is to him sheer nonsense. He regards this as a roundabout way of passing examinations, when there is a much shorter and an easier one, but which requires a certain amount of experience and endowment. Fortunately for him, he has abundant resources of these. He spends all his time taking down elaborate notes which often serves him as answer papers.

Aided by auspicious planetary influences he hopes to be successful in whatever enterprises he launches on.

His financial policy is one which needs condemnation. His expenditure far outweighs his small income. He often borrows money from his friends, a few of whom know that money lent to him is as good as lost. When harassed by his numerous creditors, he either evades them or gives them excuses, and repays them at the rate of a few cents a month.

He travels on a cycle which is devoid of all but the frame and the two wheels—probably he has sold or pawned the other parts of his machine to ease his financial deadlock.

Recently, he stood charged before our District Judge, having been involved in an incident. The prosecuting counsel demanded that the accused be sentenced to the maximum penalty possible. On the other hand the defending counsel—who hails from that part of Jaffna where the chief occupation of the people is tobacco cultivation—pleading on his client's behalf, pictured him as "lean legged

and hungry looking," and badly affected by the rationing restrictions. He demanded the acquittal of the accused as he (accused) was subject to convulsions of the brain and was of unsound mind at the time when he was involved in the incident. The District Medical Officer, giving evidence, said that he (the accused) was a definite case for the psychologist.

The D. J. summing up the case,

in the light of the evidence placed before him, characterized the accused as one being vile and debased and who was not fit to live in this world with humanity. He condemned him at every point and said he deserved nothing short of the cat-o-nine, but taking into consideration his age and that he was of infirm mind, he gives him (the accused) a chance to reform himself. He then acquitted the accused.

THE POET'S CORNER

My Village

Upon a grassy mound I lay,
Alone my thoughts were far away,
And lived upon the mountains grand
The grandeur of my native land.

I dreamt of streams and trickling
springs,

Of all that mem'ry sweetly brings
The misty dawn and grassy hills
Of tiny pools so made by rills.

To feel the sunset joys I got
And of the friends I had met
Of all the mountains stately pride,
That sought no more, their beauty hide.

The gleams of all the twinkling night
The fleecy clouds both grey and white
So ached my lacerated heart,
That mem'ry sought a happier past.

And yet I was so far away
And sweetly sad in lands of gray
My home of mirth and brightest day
My childhood days in dreamland lay.

"DICK"

The Touch-Me-Not

1. A clever little thing dear wæd
You stand alone and make me heed
When e'er I pass your lonely way
Oh! What's the hidden magio
pray?

2. Your name itself surprises me!
Who called you weed? Oh, tell
me please,
You aught of beauty nothing lack,
But when I come you turn me
back.

3. You look at me as though you're
pleased;
But when I touch, you shut your
leaves.
I go so far to look at you;
You smile and mock me "How'd
you do"?

K. CHANDRA RAJ,
Ind Form A.

An extract from a letter of Dr. A. Coomarasamy to one of our Students

[We reproduce this extract as it might be of interest to our readers. The advice that Dr. Ananda Coomarasamy gives to this particular student applies to others as well. *Ed.*]

My advice to you is to know Tamil and Sanskrit and read all you can. I wonder whether you expect to go to the University, Ceylon, later on? You know, we see many London students here, but most of them are engineers, and quite ignorant of their own country, which seems

very queer to the Americans. It is quite true that western civilization is an "Organized barbarism", but some of these mechanically minded London students are not much more than *dis-organized* barbarians, and I hope you won't be like them! Anyway, whatever you do, do something *well*.

With love and Best wishes from

ANANDA K. COOMARASAMY
Museum of Fine Arts
Boston, 15, Massachusetts.

Smile Awhile

Story of Beards!

Ference Molnar tells the story of two bearded scholars riding in a wagon along a road in Hungary. "God is great, and infinite in His wisdom", said the first. "True, true", agreed the second. "But sometimes He misses a little. For example, your beard is red and mine is dark. Why couldn't He make all men's beards green? Green is a lovely colour. Green like the fields, green like the forest—yes. He should have made all men's beards green. And look at this horse I'm driving. The head is too far from the wagon, and I have to use the reins. He should have made the horse's head nearer to us."

"If our beards were green and the horse's head were nearer to us, the horse would eat our beards," said the first scholar. "So you see, God is great and infinite in His wisdom."

man who stole money from a bank and was immediately arrested and cast into prison.

"Wasn't that terrible?" she asked. "Yes", replied Willie, "The poor man didn't have a chance to spend the money."

Double Dose

During my early school days my grandfather was a particular confidante of mine. On my way home I would stop to chat with him and his usual greeting was "well," and "how many got a licking today?"

"Two," I replied one day—eyes down-cast.

"Aha," said the wise old one, "you and who else?"

"Me twice," was the reply—

Terrible

Mother was trying to impress upon little Willie the awful fate which befell the dishonest, and by way of illustration related the story of a

The Sunday morning visitor to the navy yard approached a sentry. "Can you direct me to H. M. S. Satan?" he asked. "Never heard of it," said the sentry.

"That's odd," said the stranger as he reached in his pocket for a newspaper clipping. It read: "Next Sunday the Navy Yard Chaplain will preach on Satar, the great destroyer."

Napoleon and Goebbels

Hannibal, Caesar and Napoleon

were watching the war from Heaven. Hannibal said, "If I'd only had those tanks, where would Rome be now?" Caesar said: "And if I had those American Liberators" Napoleon looked thoughtful for an instant and then said with a sigh "If I'd had Goebbels, the world of today would not even know that I lost my war."

LETTERS TO THE EDITOR

Dear Sir,

We are provided with most of the necessary equipment to enable us to concentrate on our work in the Library. But there is one factor which has been ignored—the presence of innumerable bugs in the library chairs. In these days of food shortage and semi-starvation, we cannot afford to undergo "blood letting" daily. I would recommend to "King Solomon" to use D. D. T. more liberally on these chairs and thereby exterminate these irritating blood-suckers.

I hope that immediate action will be taken.

Yours etc.,
"BUE BITTEN".

Sir,

I understand that the topic on which I propose to write received some notice a few years ago. I fervently hope that the authorities concerned will give this matter the serious consideration it deserves.

It is said that "One is a fool, two a match but three is a nation." We too, in College, can take this dictum to heart and act like-wise. Nearly all the best schools in America have three administrative bodies. Already there are two—the Board of Directors and the Faculty at Jaffna College. What about the third? The School Council. The School Council which is now dormant, could easily be revived and new life given it. The College Faculty could make a move in the matter.

The duties of discipline and other minor administrations of the College, could be handed over to the student representatives in Council.

and the authorities would definitely be surprised, to find at the extent to which their burdens are lightened.

The Councillors will be able to deal with the problems of the students, which are so many for the authorities. The Councillors will also get to know the Students well and to set in the best interests of the students. At present the problems of the students are not very well known in the "higher circles," which of course is a handicap to us. If there is a School Council we are quite sure that our Councillors will be only too willing to represent our case in Council and to help the Faculty to consider our problems with greater care. May we hope that those concerned will make a definite move in this very urgent matter as early as possible.

I don't consider it out of place if I make a few suggestions to those connected with this matter.

(1) The Faculty may nominate one student councillor for each of the Four Houses. The other councillors may be elected by their respective Houses, on the nominations made by the Faculty.

(2) The old tradition, that a councillor should have been in College for at least two years prior to the elections may be restored. Our "freshers" will not know or understand the traditions and spirit of THIS COLLEGE.

We may then be sure that the School Council will consist of only those who are familiar with the traditions of this College.

Yours etc.,
"ZORRO"

How to Collect Stamps

by "PILOT"

Are you a Stamp Collector? If not start right now. Stamp collecting not only entertains but it also teaches the collector something of history and geography. At the same time the collector acquires facts relating to the various nations of the earth, their languages, their currencies and their chief industries. Stamp collecting gives him greater powers of observation—thus giving him a finer appreciation of the world. I shall guide you to become a perfect collector and if you follow my instructions carefully you will reap the greatest happiness from your collection.

A collector must possess certain things before he can turn his attention to stamps themselves, the most important of which is the stamp album. There are three types of albums available—The Fast-Bound Illustrated Album, the Loose-leaf Illustrated Album and the Loose-leaf Album. A beginner will do well to buy a Fast-Bound Illustrated Album. The illustrations in this book will enable him to place his stamps correctly under their respective countries.

Some of the other essential things are a pair of tweezers, a magnifying glass, a perforation gauge, stamp mounts (hinges), and a duplicate book.

Tweezers: Never handle your stamps with your fingers, but use stamp tweezers. However clean your fingers may be, there is a certain amount of moisture on them, and continual holding, will in time, spoil your stamps. Tweezers are used as an extra pair of fingers.

Magnifying Glass: A good magnifying glass will not only help you to appreciate the beauties of a stamp, but it may also reveal points invisible to your naked eye, thus furnishing you with valuable information.

Perforation Gauge: This is a printed or engraved card which enables you to measure the perforations of your stamps. In some cases, the value of a stamp depends upon the size of the perforation.

A Duplicate Book: This is a book, usually of pocket size, with leaves having strips of cloth which are useful for housing duplicate stamps and those waiting to be mounted on the album.

Stamp mounts (hinges): In the olden days stamps were pasted down to the pages, now-a-days stamp mounts are used. This is the only way of mounting stamps in an album. These mounts are small pieces of semi-transparent paper, one side of which is gummed. On no account should you use gum or stamp-edges on your stamps. If you use them, the stamps will stick to your album and if you try to remove them, you will damage the stamps or the page or both. "No brother ever stuck to brother as album-page to stamp when thus attached". The present day hinges are easily peelable and they damage neither the stamps nor the pages of the album.

Chceriot—we will meet next time.

A Recent Accident.

It was on Tuesday the 11th of February at about 4.30 p. m. that I got into my buggy and was going down towards my house. While I was on my way it seemed to me that something unusual was going to

happen, for I was highly disturbed in mind. As we proceeded further we came across many bad omens and thereby my anxiety began to increase.

I can still remember how we passed Chithankerny junction without

any sort of delay or mishap by the grace of God. When we were on the bus line many buses passed our buggy. As each vehicle went by, my heart began to beat pit-a-pat, pit-a-pat. At times they passed in such a way that they appeared to dash against the cart. We kept on. It was a calm evening. The sky was beautifully painted by beams of the setting sun. The Changanai pond reflected the crimson shade of the Western sun. The crops around it were ready for harvest and appeared a golden carpet.

It was indeed a beautiful scenery. But as I was in a sad mood, I could not enjoy that sight and appreciate it at that time.

Well then, we four of us, rather a dull company came near the mill. A lorry with the hood drawn down

and four or five people with the driver came at top speed. My carter, the weary old man of about sixty years or so, was at that time in a brown study. The lorry had already come near our cart the carter made ready to take the bull to the right side. "ALAS!" there was a Crash! the carter fell off his seat. He was rather hurt but as the cart was a strong one nothing much happened. Luckily we were all saved. I was in such a confusion that I cannot exactly say what happened and how long we stayed.

This is my first accident I met after my arrival from Malaya. Although it was not a serious one this seems to trouble me a lot.

K. CHANDRA RAJ
Hnd Form A

Obedience to Parents

By R. T. EUMBARANATHAN.

"Honour thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord, thy God, giveth thee" is a noble saying of the Bible. And this has also been a constant teaching of the Hindu Shastras, and the Mohammedan books on religion. That being the case, it is very natural and reasonable that we should obey our parents and show them proper respect. Our parents love us dearly, and are always prepared to sacrifice their enjoyments, comforts, nay, even their lives for our sake. They supplied us with food and clothing, and took every care of us when we were young and helpless. Without their kindness we might have died of want. It is, therefore, proper that we should always feel grateful to them and love them, and be ready to do all we can for their happiness.

The responsibilities of parents do not end with simply supplying their children with food and clothing. Their chief duty is to educate them and train up their minds properly with a view to forming their character. They watch with keen interest the progress

which their sons make in studies, and try their best to give their daughters in marriage to suitable husbands. It is said that a Hindu mother desists from food when she has a grown up daughter to be given in marriage.

Such being the solicitude of the parents for their children's welfare, strict obedience is the least that they can expect from the latter. Therefore, a person who is guilty of disobedience towards his parents must be looked upon as the most ungrateful creature in existence. He should be considered as a scum of Society and held aloof for derision of the public.

It must, however, be borne in mind that all parents should not be implicitly obeyed. Thieves and knaves have sons and daughters as much as honest men. But it is certainly not desirable that their children should obey them or imitate their mode of life.

The Hindus have, from time immemorial, been famous for their profound reverence towards their parents. They are of opinion that disobedience

ence to parents is sure of being punished with hell-fire. But it is a matter of deep regret that throughout Bengal there has been growing among the youth a spirit of disobedience and insubordination. This is perhaps due to the wrong ideas about liberty that have of late entered the heads of our young men. But this is certainly wrong. If they go on in that

spirit of disobedience, they will turn out to be obstinate and stubborn in nature and may at last even become the very terrors of men. Napoleon Bonaparte used to say "First obey and then command." Our young men should take note of this, for it is the saying of the man who could afterwards come to the position of the highest command on earth.

My Impressions of the England Australian Test Series

(By OUR SPECIAL CORRESPONDENT BUNKAM BANDA)

When I bid farewell to my cricket fans in Ceylon, on this special mission, I never dreamt of having such a glorious time. It is but fair that I narrate to you some of the memorable scenes that I witnessed in the four battle grounds, especially at Sydney.

When I witnessed that brilliant and spectacular partnership by Don G. Bradman and young Barnes, I wished that our local Don and Barnes were there that they may create yet another history at our 'oval'. When I congratulated Bradman, after his sparkling display, he warmly thanked me and said that he was fit for another couple of centuries. I would advise our cricketers to follow the golden rule of the King of cricket "Keep fit to hit".

Miller never forgot our acquaintance at Colombo. He invited me for dinner which I readily accepted. In the course of our conversation I induced him to come over to Ceylon and train our boys—of course this was a personal favour.

England ought to be thankful to Compton and Evans for saving England from inglorious defeat. That brilliant display by Compton was applauded by the crowd. Arthur Gelliger, my friend, agreed with me when I said that Denis would do much better if he gives up kicking the ball and concentrate on hitting

the ball. It is really creditable of Evans to have cracked the duck after an hour and a half. Herbert Hoover, commenting on his display, said that he had grave doubts of anyone else breaking this Test record, but I assured him that there is a promising lad in Ceylon who is sure to break this record, this season—I am referring to no other our Mapanar.

If there is anyone in the M. C. C. who regrets of his performance, it is Hammond. Some of my contemporaries are of opinion that Hammond should have retired from cricket years ago. He is now a broken man. Speaking to me on the last day of the fifth test, he himself agreed that his age is against him and that he has already sent in his retirement papers.

I was greatly perturbed in mind when I found that cricket was played not for its own sake but for the sake of victory. England has to admit defeat at the hands of her opponents. She has, in my opinion, fought her battles bravely.

I feel that Borwick and Scott have done their part. From the interview that I had with them I find that they were not in the least partial.

I hope to travel with Miller, to Ceylon by air, next week. Most of your Autograph albums have been filled. More in person.

பத்திராசிரியர் குறிப்புகள்

பெண்களும் சமவுரிமையும்

இருபதாம் நூற்றாண்டைய உலகில் மாணிட சமுதாயத்திலே பொங்கிவரும் கிளர்ச்சிகளுள் பெண்களுக்கு சமவுரிமை வேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சியும் ஒன்றாகும். ஆகையால் அடைபற்றி யாரும் சந்தர்ப் சிந்திக்க வேண்டியதவசியமே. இயற்கையும் ஆராயப் புகுவத சமவுரிமை பென்றால் என்ன வென்பதும் தமிழ் இலக்கிய மாடீன்படி பெண்களுக்குச் சமவுரிமை கொடுக்கப்பட்டதா வென்றும், இன்று பெண்கள் வேண்டுகிறதற்குச் சமவுரிமை எத்தனை மைத்து என்பதுவுமே.

இன்று பெண்கள் கிரும்பி கிற்கும் சமவுரிமைபாவது யாதெனில் ஆண்கள் எவ்விதம் கடக்கிறார்களோ அவ்விதமே தாங்களும் கடக்கவேண்டுமென்பதே, அக்கூற்ற எவ்வாறு பொருத்த மென்பதே காம் சிந்திக்க வேண்டியது. இறைவன் படைப்புக்காவந்தொட்டு மாணிடரை ஆண் பெண்ணை இரு வகைப்பாகப் பிரித்து விட்டான். பிரித்தும் பொழுதும் ஒரு காரணம் கொண்டே பிரித்திருக்க வேண்டும். அஃதாவது விச்சையான மனித இயல்புகளை ஒரு பாலரிடம் கொடுக்காது இரு பாலருக்கும் கலந்தே கொடுத்திருக்கிறான்.

அவ்வியல்புகளாவன: ஆண்களுக்குத் தேகவலிமையும் பெண்களுக்கு மனச் சாத்தமும் தேக செயல்பாட்டும், இக்கூற்றை எந்த மாணவனாவது மாணவியாவது மறக்கவே முடியாது. ஆகையால் தேக வலிமையுடைய மனிதன் கிட்டிக்கு அப்பற்றஞ்செய்த பொருளிடையும், புத்த முனைகளில் புத்தஞ் செய்யவும், தேக செயல்பாட்டையுடையவனாகிய தமது பெண்ணைத் தேகவலிமையுடையவனாகிய தானே காக்க வேண்டியதவு மாயிற்று. இதனால் யாம் கூறப்படுகிறது யாதெனில் ஆண்

கள் புறத்திற்கும் பெண்கள் அகத்திக்குழியாவரென்பதே. பிள்ளைகளைப்பெற்று வளர்க்கும் உரிமையை இறைவன் ஆண்களிடம் ஒப்படையாது பெண் மணிகளிடம் ஒப்படைத்ததும் மேற்கூறிய காரணங்களைக் கொண்டே. ஆகையால் ஆண்களைப்போல நடக்க கிரும்பும் பெண்கள் இறைவன் அப்படியான தேக அமைப்பையும் உரிமைபையும் ஏன் தங்களக்குக் கொடுத்தானென்று இறைவனைக் கேட்கக்கூடாது? அல்லது ஆண்மகன் ஏன் அந்த உரிமையைத் தனக்குத் தாவிக்கொடுப்பென்று இறைவனைக் கேட்கக்கூடாது? ஆகையால் யாம் கூறக் கூடியது யாதெனில் இயற்கையை மாற்ற முடியவே முடியாதென்பதே.

மேல் கூடுகளிலே பெண்கள் புறத்துக்குழரிமை யாகின்றனர். அதனால் ஏற்படும் பயன் யாதெனவெனில் கூறுவேன். ஆண்களில் ஒரு பாலரும் பெண்களில் ஒருபாலரும்வெனியேஉலாவுவதால் இருவர் மனங்களென்னும் மீன்கள் காமமென்னும் (காதலல்ல) வலியிலே சிக்கிக் கொள்கின்றன. எனவே காதல் மணம் அறவே யெழியக் காமமணம் அதிகரிக்கின்றது. வடிவமுதிலேயே மாத்திரம் மயங்கிப் பெண்களது கற்பழிக்கப்படுவதோடு மாத்திரம் அமையாது காமமணமும் அதிகரிப்பதால் சிவாகாமிய சில தினங்களில் சிவாகப்பிரிவு Divorce கடைபெறுகிறது. ஏனெனில் ஆண் பெண் பாலாகிய இருவரும் ஒர் மன உணர்ச்சியுடையவையாயிராமையே, எனவே சிவாகப்பிரிவு கடந்தபின் அப்பெண் மறுபடி பலரை மணக்க கேசிரிசெய்து, இவற்றிக்குல்லாம் காரணம் ஆண் பெண் இருபாலரும் தம் மணத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமையே. இதனாலேயே யாம் அகத்

தற்குரியவரெனப் பின்னும் பின்னும் வற்புறுத்தவது, அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவரும் "Readers Digest" என்னும் சஞ்சிகை அமெரிக்காவிலே தற்போது நடக்கும் கிவாகங்களிலே ஞாற்றுக்கு அறுபது கிசிடமாதிரி கிவாகப்பிரிவு (Divorce) செய்து கொள்கின்றனர் எனக் கூறுவதை நோக்கும்போது அவர்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு இழிந்த தென்பதையும் பரிசுத்தமே அவர்கள் வாழ்க்கையிலே கிடைக்கவே கிடைக்காதென்பதையும் நம் நாட்டு மாணவிகள் சிந்திக்க வேண்டுகிறதா? இதனாலும் யாம் நீலை நாட்டப் புகுந்தது பெண்கள் அகத்துக்குரிமை யாயிருப்பின் அவர்கள் சமவுரிமையிலும் கூடிய உரிமை பெறுவார்களென்பதே.

எனவே அகத்துக்குரிமை யாகிற பெண் அகத்துக்குரிய கடமைகளை ஆற்ற வேண்டிய தவசியமே, அக்கடமைகளாவன பின்னை வளர்ப்பும் சமைப்பதும். இவ்விரு தொழில்களாலும் பெண் ஒரு போதும் தாழ்ந்த நிலையை யடைய மாட்டாள். அல்லது சணவனுக்கு அடிமைப்படவும் மாட்டாள். இவ்விரு தொழில்களையும் அகத்துக்குரியவளாகிய பெண் செய்வதனால் மனிதனை இவ் வாழ்க்கையிலே கொண்டு நடத்தும் தலைவியாகிற போடு அமையாத கணவனை ஓராளியிலே தனக்கு அடிமைப்படவும் வைக்கிறாள். எனவே மேல்நாட்டாறு ஒரு சில நீதி யற்ற கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்து இவ்விரு தொழில்களையும் வெறுத்து நடக்க கிருப்பும் கமது தமிழ்ப் பெண் மணிகள் தம்மை வலியிலே சிக்கிக்கொள் பவர் ஆகின்றனர். இது அவர்களுக்கு எவ்விதமாக வேண்டும் கௌரவக் குறை வென்று நினைக்கக்கூடாதென்றும், இதனால் அவர்கள் ஆண்களைத் தமக்கடிமை யாக்கிக் கொள்கின்றனரே தவிர ஆண்களால் பெண்கள் அடிமையாக்கப்படவில்லை யென்று ஆண்மகனாகிய யான் கூற முன் வருகிறேனென்று எனது சகோதரிகளாகிய பெண்மணிகளுக்குக் கூறுகின்றேன்.

ஆனால் பெண்கள் அகத்துக்குரிமை யாயிருப்பதனால் அவர்களுக்குக் கல்வி தேவையில்லை யென்று கூறுவது ஓர் மூட நம்பிக்கை பென்றே யான் கூறுவேன்.

அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய கல்வியிலே பெண்கள் ஆண்களைப்போல் நோஞ் செலவிடலாம். கண்ணகக் கற்கலாம். பெரிய பங்கலைக் கழகங்களிலே சென்று கற்கலாம். பெண் புலவர்களாக விளங்கலாம். ஆனால் உத்தியோகம் தேவையில்லையென்பது பிழையாகாது. ஏனெனில் உத்தியோகத்திலே நோஞ் செலவுழித்தால் அவர்கள் தங்களுக்குரிய சில பல சடமைகளையும் உரிமைகளையும் கைகிடவும் கூடும் என்பதோடு புறத்துக்கு முரிமையாகின்றனர். பெண்கல்வி கற்காவிட்டால் ஆண்மான் அவனை அடிமைப் படுத்தப் பார்ப்பதோடமை யாத தனது ஓர் உரிமையையும் பிரயோகிக்க முயல்வான். அவ்விதம் முயல்வது ஓர் ஆண்மகனுக்குரிய இலக்கணமாகாதென்பதும் அவன் ஓர் பேடியே தவிர ஆண்மகனல்ல என்பதும் நாம் அறியலாம்.

இதுகாறும் நாம் கூறியவற்றால் ஆண்கள் புறத்துக்குரியவரென்பதும், பெண்கள் அகத்துக்குரிமை யாவரென்பதும், பெண்களுக்கும் ஆண்களைப்போல் கல்வி கற்பதிலே சமவுரிமை கொடுபட வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கும் சுதந்திரம் வேண்டுமென்றும் ஆனாலும் அகத்துக்கே உரியவரென்பதும் விளங்கக் கிடக்கின்றன. "பெண்ணினமேல் ஆணினம் ஆணினமேல் பெண்ணினம்" இதனால் பெண்ணும் ஆணும் ஒருவருக்கொருவராகியவையென்பது விளங்குகின்றது. எனவே இரு பகுதியினரும் வாழ்க்கையிலே வெவ்வேறு உரிமைகளையும் கடமைகளையும் பூண்டு திறமையும் ஒருவருக்கொருவர் அடிமையாகின்றனர். எனவே வாழ்க்கையிலே சம உரிமையும் பெறுகின்றனர்.

எடுகின்ற உண்மையை ஆராய்ந்து, தமிழாறு ஒழுக்காறானைத் தழுவி, தமிழ் நாகரிகத்தையே தமிழ்ப் புகலவர்களும் புதல்களும் கடைபிடிக்க வேண்டுமென்று மூடிய இக் கூற்றங்கள் கமது சகோதர சகோதரிகளது செயியிலே படுமென்றும், அதனை நீங்கள் ஆதரிப்பிக்கொள்ளும் எம் தமிழ்த் தாயை வேண்டுகிறேன்.

“கணக்கார்” முருகேசபிள்ளை

— சோமு —

கான் குறிப்பிடும் பேர்வழி, யாவோ பழங்காலத்துக் கீழவனாகும் என்று நினைக்கப்போகின்றீர்கள். இல்லை, இல்லை; அசல் தற்காலத்து வாகிரத்தை கண்கறிந்த மகானுபவான்தான். வேறு யாரும் இல்லை, எம்ம முருகேச பிள்ளைதான். “கணக்கார்” என்று சொன்னாரென்ற மற்ற வர்கட்குத் தெரியும். யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் எழுத்தாளர் (Clerk) உத்தியோகம் பார்த்துத் தற்போது இவர் இளைப்பாறி வருவதால், பொதுஜனங்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பட்டம் தான் “கணக்கார்.”

கம்மைப்போலொருவர் அவர் கண்ணில் பட்டால் போதும், கூப்பிட்டுவைத்துப் பேச ஆரம்பித்துவிடுவார். தற்காலப் பள்ளிக்கூடப் படிப்பு, மோட்டார்வண்டி (Bus) போக்குவரத்து, தமிழ் காங்கிரஸ், இன்னும் சமயத்தக்கித்தாய்ப்பால் ஊர் வம்புகள் என்பனவற்றைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பார். நால் ஒருநாளும் அவர் பேச்சை மறுத்துப் பேசியாகி கிடையாது. சரியாயிருந்தாலு மென்ன பிழையாயிருந்தாலு மென்ன, அவர் பேச்சை மறுத்தால் கட்டாயம் “ஒன்றும் தெரியாத கழுதை” பட்டம் வரக்க வேண்டியதுதான்.

“தப்பி இன்னும் எத்தனை வருஷம் படிக்கப்போகிறாய்?” என்று ஒருநாள் என்னைக் கேட்டார். “குறைந்தது இன்னும் காலத்து வருஷங்கள் செல்லாம்” என்றேன்; அவ்வளவுதான்.

“என்னடா, தம்பி சொல்லுகிறாய்; பதினெட்டு இருபது வயது ஆகிறது; இவ்வளவு காலம் படித்தும் இன்னும் முடிக்கவில்லை; இன்னும் எவ்வளவு காலம் எடுக்கப்போகிறாயோ தெரியாது. இந்த காலையில் பிள்ளைகளை அப்படித்தான், நீன் படிக்கிற காலத்தில் எல்லாம் சொப்பி புத்தகங்கள் ஒன்றும்

இல்லை, அப்படியிருந்தும் நீங்கள் படிக்கிற மாதிரி எத்தனைபைப் படித்திருப்போம் என்று நினைக்கின்றாய்? அப்படி மெண்ண கான்தான் வருப்பில் முதல்; பதினெட்டு வயதில் உத்தியோகம் பார்த்துத் தொடங்கினென்றால் கேட்கிறாய்! நீங்கள் என்னென்று கேட்டால், கட்டுக்கட்டாகப் புத்தகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறீர்களே தவிர “படிப்பு மட்டந்தான்” என்று முச்சு கிடாயல் ஒரே பிடியாக அளந்து கொண்டீர்.

“உங்களுடைய காலத்துப் படிப்பென்ன! இரத்த காலத்தைப் போலவா! அப்பொழுது உபாத்தியானும் அப்படித்தான், பிள்ளைகளும் அப்படித்தான்; என்ன சொல்லுகிறீர்கள்” என்று கிண்டல் கதை விட்டேன்.

“அது என்னவோ சரிதான்; உங்களைப் பிழைசொல்லி என்ன கைம்; இரத்த காலத்து உபாத்தியான்கள் இருக்கிறாய்களே, வெறும் சம்பளம் வாங்குகிறாய்களேயல்லாமல் படிப்பிப்பதில்லை” என்ற ஆசிரியர்கட்கு ஒரு வாழ்த்துப் பா கூறி முடித்தார்.

என்ன இருந்தாலும் “கணக்கார”த் தெரியாத பேர்வழி கிடையாது. யாழ்ப்பாணத்தில் எந்தவிடத்தில் பரிணக்க கட்டம் கட்டாதுமென்ன, கட்டாயம் “கணக்கருக்கு” அழைப்புப் பத்திரம் வந்தே தீரும், அது அவருக்கும் முன்னரே தெரியும், வண்ணாவிடத்தில் “கட்டாயம் பட்டணத்திலே கட்டம் வரப்போகுது. எல்லா ஊரிலும் பெரிய மனுஷாராய்ப் பந்தத்துத் துண்டு அனுப்புகிறாய்களாம், கட்டாயம் எனக்கும் வந்தே தீரும், வெள்ளை, திரமாக இருக்க வேண்டும்” என்ற பெருமையாகப் பேசிக்கொள்வார்.

காலம் 10 மணிக்குக் கட்டம் கடைபிடிக்கப்பெறாததால் 9½ மணி வரையிலும்

யாருடனும் இருந்து வீண் வம்பளப்பார். 9½ மணி அடித்தபின்னர் ஆச்சுது போச்சுது என்று ஆயத்தப்படுத்தினார். வெளுத்த வேட்டியைக் கட்டுவதற்கென்று மடிப்பைப் குலைப்பார், அதேனும் கிழிவு இருந்தால் வண்ணப் பாடி மிச்சமிட்டி; வசவுப் பாட்டுத்தான்.

எப்படியே உடுத்தக்கொண்டு சாப்பாட்டிற்குப் போவார். ஆவாவென்று அரை வயிற்றிற்குத்தான் சாப்பாடி; இதுவும் ஐந்தா நிமிஷம் பித்தினால் போச்சு. “நான் போகிற அவசம் உனக்குத் தெரிந்தால்தானே. விடிந்தவாக அடுப்படியிலிருந்து, ஆருக்கென்ன பிரட்டிக் கொட்டுகிறாய்! நீ அடுப்போடு இருந்து செபம் பண்ணு; காள் போகிறேன்” என்று மனைவிக்குப் புத்திமதி கூறிக்கொட்டு, உடனே கிளம்பிவிடுவார்; கிளம்பியுமென்ன, தெருவில் சென்று, மணித்தியாலக் கணக்காக மோட்டார் வண்டியைக் காத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டியதுதான். இரத்தக் கண்ணாடிக் கதைபைக் கேட்டால் யாருக்குத்தான் சிரிப்பு வராது?

[இக் கட்டுரையாளர் ஆங்கில காட்டு மகாகவி யாசிப (Dickens; “டிக்கன்ஸின்” வழித் தோன்றலா? ஏனெனில், இவரது கட்டுரையை வாசிக்கும் போது சிரிப்பும் இன்பமுமே பெருகிக்கொண்டிருக்கிறது. இவர் இவ்வியமான கட்டுரையை எழுதவதில் போற்றல் படைத்தவர் என்பதற் கையமிட்டல். இத்துறையில் இவர் கொடுத்த உழைக்கும் பொருட்டி எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

— பத்திராதிபர்]

என்னது?

By “விகடன்”

- 1 “காக்கா” கடைவில் தொங்கிக்கிடந்த கண்ணைப் புரட்டிச்சு கண்ணால் பார்க்கப் பரிதாபம் எந்தன் செஞ்சைப் பிடுங்கிச்சு தோழருடனே நான் போட்டியிட்டுக்கொண்டு கடைக்குச் சென்றமே தோழனுக்கு கிடைப்பெனக் காணாயிடு ஒண்ணறவேண்டி வந்தேனே.
- 2 வாயினுள் வைத்தக் காற்றடிக்க வாழைப்பழம்போலே நீளுது வயிற்றின் மேலே கையைப் போட்டால் வளவெண்ணுது அதனுள் காற்றை அழுக்கி வயிறு வலிக்க விட்டேனே அதவும் போட்டியோட்டு தன் வயிற்றை வலிக்காட்டுத்த.
- 3 கழுத்தில் ஒரு கட்டுப் போட்டால் எழும்பி யடிக்குது கைப்பிடியை கிட்டுவிட்டாக் (குட்டிக்) கறணம் போடுது கழுத்தைக் கட்டை அளிழ்த்தகிட்டாக் சிறி அடிக்குது கண்ணை முடித் திறந்துபார்த்தால் கருங்கிக்கிடக்குது.

4 கண்கட்டி வித்தையெல்லாம் செய்து (ரம்மை) சிரிக்க வைக்கக் கடைசியிலே என்னைத்து கேட்டால் “டப” என்று ஆர்த்து “ஒப்பீசைன்கள்” பல செய்தும் அறுத்தப் பிச்சையா ஒன்பதாள் போயும், உயிர் கரும்பிவாயும் இல்லை ஐயா.

மேல்நாட்டு நாகரீகமும் தமிழனும்

By. A. K. SARMA, Lond., M.A.,

ஆகி காரீசம் உடுத்தி ரத்தமிழ் நாட்டில் இன்று அச்சிய காரீசம் தனிபடி செய்து துறந்த. காரீசம் கண்ட தமிழன், அச்சிய காரீசத்திற்க்கடிபணிசெய்தான். இவைபெருகும், “கண்முடித்தனமான பின்புதலா வியே?” மேல்நாட்டு காரீசம் மேல்நாட்டிற்குத் தான் பொருத்தம். கீழ்க்காட்டிதான். கன்னெ வில் மேல்நாட்டுசெய்தவர் தகாட்டிச் சுவாத்தி யத்திற்குந்ப கன்ன சுவாத்தினைக் கையாளு கின்றனர். தமிழனோ ஆராத பின்புறு கிறான். தமிழனைக் குற்றசெய்வியென்ன. இக் கீழ்க்காட்டி நோக்கம் தமிழனின் இரத் தத்தில் காண்கிடக்கின்றது.

பிறவிக்கு குணத்திற்கு மட்டைவைத்துக் கட்ட முடியுமா?

தமிழன் அன்னிய காரீசத்தில் ஆழ்த்து தன் பாஷையை மறந்தான். ஏன் தன்னையே மறந்தான் என்றால் மிகையானவ்வா சில ரோனாட்டிச் சாதனங்களை யாராயின் தமிழனின் பேதமை புலப்படும்.

ஆகிலின் தம் காட்டிச் சுவாத்தியத்திற்கு கெற்ப கண்ட அங்கியை (Full Suit) அணி கிறார்கள். உய்ணப் பிரதேசத்தில் காரீசம் கெட்டு இவை அவசியமா? தமிழன் புண யிடிக்கிறான். ஏன் என்று ரோனாக்கள்? அது தமிழனுக்குச் செரியாத. மேல்நாட்டின் உடம்பைக்குடாக்குவதற்குப் புண யிடிக்கிறான். தம் காட்டிற்கு இது அவசியமா? பாருங்கள் எவ்வளவு அநியாமை என்று.

விருத்தினரை உபசரிக்காத் தமிழனை மிகு சிவவர் ஒருவருமில்லை. இப்பெருமை ஒன்று தான் தமிழனிடத்து எஞ்சியிருக்கின்றது. தம் உபசார வணக்கமறிய “சமஸ்காரம்” மேல்நாட்டாரின் கைகுறுக்குத்துக்கு எவ்வகை யிற் குழ்த்தது? பின் ஏன் தமிழன் தன் முறைமைக் கைவிடவேண்டும்.

தமிழனின் இலக்கினை நிலப்பாணக அகித ஆண்பதல் அவமனைமென்று தொப்பி

ணிசெய்தான். தொப்பியும் நிலப்பாணகமும் சிறநில உய்ணம் விழாமற் தரிப்பதற்கே பின் ஏன் தமிழன் தன் இலக்கினையை உபநிவண்டும். பெண்களுடரிய எவ்வகைக் குணங்களை யும் அறவே ஒழித்த மேல்நாட்டிப் பெண் இரத்தின்கள்நாளும், பெண் இனத்திற்கு வழிகாட்டின்கள். முழக்காரிந்துமேற் சட்டை யணிவதற்கு, முத்தந்தர் செய்து கைவணக் கைவை (Snow etc) அணிவதற்கு பெண்ணை? கேளிக்கை நடவண்களில் (Ball rooms) கண்ட ஆடவனைக் காம்பிடிப்பா பெண்ணை? தமிழ்நாட்டுச்சொலியே விழித்துக்கொள்! வீரத் தமிழனுக்கு நீபல்லவா சாய், நாயல்லவா செய்து வழிகாட்டி. இது ‘வேலி பயிலை மேய்வது’ போலன்றோ இருக்கின்றது.

சகோதரியே, மேல்நாட்டு காரீசத்தில் யாங்கிப் பெண் தன்மைபை இழக்கிறது. கூட்டுக் கல்வி (Co-education) யல் அதி தீவிரமாகக் கண்ணசெலுத்துகிறது. அத்தகாரி இரத்தின்களைப் பின்பற்றி “பெண்” என்றும் பெயரை இழக்கிறது சகோதரியே விழித் துக்கொள். சமையல் (Chemistry) தொடக்கம் (Physics) முதலிய வாழாண்கள் டாத்தவ தற்கு அவசியம்.

இன்னும் எவ்வகையோ கண்முடித்தனமான, அசட்டித் காரீசங்களைப் பின்பற்றுகிறது. தமிழனை உபநிவயெண்ணியாயின் நிலையே லீ அச்சிய காரீசம் மோகத்தையிடு. குலப்பெரு மையைச் சிறந்தகாசே.

தமிழன் சரித்திரத்தில் இடம்பெற வேண்டியவின் இன்னுள் தாம் அதி தீவிர மாக முயலவேண்டும். தாழ்த்த தம் சாதிமைய காம் கைதாக்கவேண்டும். டாம்பிக வாழ்வை அறவே ஒழிக்கவேண்டும்.

தமிழன் அன்னிய காரீசமோகத்தையிட்டுத் தன் பேதமைமையை உணர்த்துபாதுதான் தமிழன் சரித்திரத்தில் முக்கிய ல்தனானத்தை வகிப்பான். “வீரத் தமிழர் விழித்தெழுடா!”

இசைப் பெருமை

By P. SELVARAJAH,

H. S. C. Science

இசைக்கலை இன்ப உணர்வுக்கலை (Fine Arts) யிலமர்ந்தது. முத்தமிழில் இசைபுமொன்றுதும். தமிழில் இசைக்கலைக்குப் பிரத்தியேக இடமுண்டு. இதற்கு இலக்கண வரையறைகளுடன் நூல்களுண்டு; இலக்கிய நூல்களும் உண்டு. "இசை" என்பது "வயப்படுத்தவது" அல்லது "இசைவிப்பது" எனப் பொருள்படுபு.

பண்டைக்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் இசைக்கலைபை ஆராய்ந்து பயின்ற மேன்மைபடைந்து வந்திருக்கின்றார்கள்; இசை விருந்தில் நன்கு தீண்டி இருக்கின்றார்கள். தமிழ்ச்சங்க காலவரையில் இசைவளர்ச்சிக்குத் தனிபிடம் இருந்தது. அவ்விடத்தை "இசைச் சூழல்" என்றும் சொல்வதுண்டு. சமீப்ச்சங்க காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய மாணிக்க வாசகர் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரில், "ஏழிசைச் சூழல் புகோ" என்று இவ்வழகிய பெயரை அமைத்திருக்கின்றார்.

குழந்தைகளைக் பிறந்த அன்று தொடங்கிய மக்கள் வளர்ச்சிப்பாட்டுகளும் தாலாட்டுகளும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். சங்ககாலத்தில் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கெய்யுபேது அத்தொழிலுக்கு ஏற்றாடி உற்சாகம் தரக்கூடிய வகையில் பாட்டுகளின் இனங்கள் இருந்தன. பந்து முதலியன விளையாடும்போது பாடப்படுவன கத்துகவி யெனப்படும்; திருமணம் முதலிய சிறப்பான காரியங்கள் செய்யும்போது பாடப்படுவன மங்கல வாழ்த்தெனப்படும்; போர்க்களத்தில் இசைக்கப்படுவன செருப்பறை தெனப்படும்; பெண்கள் தாளியங்கள் முதலிய வற்றை உலக்கை கொண்டு குற்றம் தொழிற்பொழுது பாடும் பாட்டு வள்ளப்பாட்டு எனப்படும்.

இவை மாத்திரமின்றி ஆற்றவரி, காணல்வரி யென்பவையும் இருந்தன.

இவை ஆறுதல், கடற்கரைகள் முதலிய இயற்கைவிடங்களைப் பார்க்கும் காலங்களில் மகிழ்ச்சியால் பாடப்படுவன. சங்கநூல்களில் "பரிபாடல்" என்பது இசைப்பாட்டினாலேயே ஆனது. இந்நூலில் வையை ஆறு, அது லுள் ளகீர்த்துறையாய் திருமருதம், திருப்பார்க்கும்மம், திருமாலிருஞ்சாலை படை முதலியன வற்றைப்பற்றிய பாட்டுகள் இருக்கின்றன. பரிபாடலில் இயற்கைப் பொருள்களைப்பற்றிப் பாடுதலோடு, எல்லாம் வல்ல இறைவனைப்பற்றியும், மனமுருகிப் பாடக்கூடிய பகுதிகளும் முண்டு.

பழக்கமிழர், ஓர்நிஷ உயிர் முதல் ஆர்நிஷ உயிர்வரை எல்லா உயிரையும் வசப்படுத்தும் தன்மை, இசைக்கும் உண்டு என்பதைக் கண்டிருந்தார்கள். உயிரிசுலாத கல், மண், கீர் முதலான வற்றையும் பாடுகின்றவரின் எண்ணத்தோடு இசைந்து இயங்கச்செய்கின்ற ஆற்றல் இந்த இசைக்கு உண்டி என்பதை அறிந்திருந்தனர்.

அசுத்திபுர் ஒருரோத்தில் இசைபாடியபொழுது பொதியமலையின் கல் உருகியதாகத் தொல்காப்பிய உரையில் கூறப்படுகின்றது.

வரிவண்டுகளின் இசையினால் புதல்களில் உள்ள மொக்குகள் கட்டுகொழிந்த மலர்ந்தன என்பது குறந்தொகை முலம் அறிபக்கிடக்கின்றது.

யானை முதலிய விலங்குகளும் இசையில் மயங்கி உறங்கிவிடும் என்னும் உண்மையை அசுகாநூறு, கலித்தொகை முதலியன கூறுகின்றன.

கதிருண்ண வரும் பறவைகளை உண்ணவிடாது இசையால் மயக்கித் தயக்கச்செய்யும் சக்தி மலை காட்டுப் பெண்கள் பண்களில் இருந்ததாகத் தீண்ட மாலை நூற்றைம்பது என்னும் நூலின் பின்வரும் பாவால் அறிபுலாம்,

“ சாந்தம் எறித்துமுத சாரத் சிறுதினைச் சாந்தம் எறிந்த இன்மிகைச் — சாந்தம் சமுதர் திளிமையும் காரியல்வன்னுள் இமிறக் கிளிஎழா ஆற்ற ”

முல்லை நிலங்களில் ஆயர் சமத குழழிகை யினூலையே ஆளினங்களைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு போவதுமுண்டு. இது முல்லைக் கலித்தொடர்களிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது. இவ்விதமாக உதயணம், சிவகண முதலியோர் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்திலும் இசை பல விந்நகைகள் புரிந்திருக்கின்ற தென ஆற்கிண்கேறுர்.

இவ்வணமொலாம் எம் முன்னோர் இசையின் பெருமையை கைகறிந்த

அதனால் பல காரியங்களை நிறைவேற்றினர். கலை னூட்பத்தினைக் கவர்ச்சிகரமாய் வாழ்க்கையில் வெளிகாட்டி வெற்றி பெற்றவது எளிதில் இடலக்கூடிய காரியமாகாத. ஆனால் அக்காலத்தில் இசைக்கலை எவ்வளவு விரிவாகவும் னூட்பமாகவும் ஆரய்ந்த பயிலப்பட்டு வந்திருக்கப்படவேண்டும்! இத்தக் காலத்தில் இசையினால் காரியங்களை நிறைவேற்றல் எளிதாக முடியுமா? இது போன்ற நிறமைகள் அற்றபின், இக்கால காலகாலம் முன்னிலும் சிறந்ததாவது எப்படி? அக்கால இசைக்கலைகள் போன்ற மை கோக்குமிடத்து இக்காலத்தின் குறைபாடு கன்றாய் விளக்கமாகின்றதன்றே?

சு த ந் திர த் தாக ம்

இன்று அடிமை காலகாலிலெங்கும் ‘சுதந்திரம்’ என்பதை பேச்சு, தந்தலைக் கருதும் ஆங்கில ஆட்சியின் சிழிநூத அடிமைகளென்று சிறர் கைக்க முடியுணங்கிவிடறகால

மும் தன் முடிவை யடைகிறது. சிரித்தானும் கொள்ளையுடைய சிரித்தாலிய ஆட்சியின்கீழ்

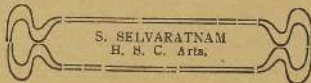
அடிமைத் தேசங்கள் பட்டுவந்த துன்பங்கள் கணக்கற்றன. காலப்போக்கில் அந்நிய ஆட்சியும் அடிமை காலகாலினின்றும் அடிமையம் அறிஞர்கள் எங்கும் தென்படுகின்றன.

தம்முயிலாத தம் காட்டு மக்கட்காகத்தக்கம் செய்யும் கனவான்கள் தோன்றி, பல்லாண்டுகளாக மக்களை இது கப்பிடித்திருந்த அடிமை நிலங்களுக்கைத் தகர்த்தெறித்து, தம் சகோதரர்கட்கு லோபநற வாழ்க்கையும் குறைவற்ற செல்வத்தையும் அளித்த முயலுகின்றனர். ஓரூழி, காந்தி போன்ற மகான்களைக் கிரீடமாகவுள்ள ‘காங்கிரசின்’ மூலம்

இன்று பாரதநாடு தன் விடுதலை வாயலை அடைபய் போகின்றது. ‘விடுதலைபின் தேரல் படுகொலை’ என்பாரத மக்கள் கோவம் செய்கின்றனர். “கொதாஜிக்கு

ஜே! பாரத தேவிக்கு ஜே!” என்ற முழக்கம் கடல் அலைபோல் கொத்தளித்தகக் கொண்டிருக்கின்றது.

கால மாற்றத்திற்கேற், அடிமைத் தீவானிய இலங்கைத்தேவும் தன் சமூக வாழ்க்கையை மாற்றி அடிமைத்துக் கொண்டே செல்கின்றதா என்பதைச் தேசத்திரகிடம். தந்தலத்தையே பெரிதாக எண்ணியுள்ள ஒரு சிலகாலத் தலைவராகக் கொண்டிள்ள எம் சமூகம் கால மாற்றத்தக்கூர்ய முன் எழற்றதையடைவது என்னபடி? ஏறத்தாழ னூற்றாயிரம் பது வருடங்களாக அடிமைத் குழியிலே விழ்ந்து அந்நிய ஆட்சியில் மோகவி கொண்டிள்ள எம் காட்டு மக்களுக்குச் சய உணர்வை ஊட்டி அக்குளியினின் னுக்கை தாக்கி விடுவது இலேசான காரிய

S. SELVARATNAM
H. B. C. Arts.

மன்று அடக்கியானும் மன்னனின் ஜென்மகிணத்தன்று கௌரவப்பட்டங்கள் பெறுவதையே கோக்கமாகவுடைய எம் "மாபெருந்தலைவர்கள்" எந்தகிதத்திலும் தம் கலனுக்காகத் தம் நாட்டு மக்களின் கலனைத் தியாகம் செய்யத் தயாராயிருக்கின்றனர்.

பெருக்கடியான சமயத்தில் தகுந்த தலைவர்களின்மைபால் எம் நாடு பெருங்கவுடப்படுகிறது. பாமா மக்களுக்காகப் பாடு படும் ஒரு சிலரைத் தேசத்துரோகிகளென்றும் சய கலங்கரிகளென்றும் "எம் வீரத்தலைவர்கள்" தூஷிக்கின்றனர். இதில்வாறாக நம் இலங்காதேசி நனது பழைய புகழையும் பெருமையையுடைய படி அடைவாள்?

என்றும் எம் கல்லூரி மாணவர்கள் அடக்கப்படாத மன்னப்போன்ற வாழ்வையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கடாத்தி வருகின்றார்கள். கல்லூரி அதிபர்களும் மாணவர் கையிலே அவர்களுக்குரிய சயாதீசத்தைக் கொடுத்து அவர்களை அடக்கி ஒடுக்காது கண்ணிமைபோல் காத்து

வருகின்றனர். தமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நெள சயாதீசத்தைத் தகுந்த முறையில் பாசித்து அதனால் கல்ல பணியடைவது எம்மாணவர் கடமை. எம் கல்லூரி மாணவருக்குள் பல சாதியினரும் சமயத்தவரும் இருக்கின்றனர். ஆனால் சிறுபான்மை, பெரும்பான்மை என்ற கட்சிகளும் 'பாகிஸ்தான்' 'இந்தஸ்தான்' என்ற கொள்கைகளும், கிரீஸ்தவன், இந்து என்ற சமயப் பிரிக்கிறானென்றும் இல்லாது எல்லோரும் சகோதரர்கள் போல் வாழ்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் எம் மாணவருக்குள் நிலவும் சகோதர உணர்ச்சியும், இதற்கு மேலாகக் குஞ்சைக்காக்கும் கோழிபோல எம்மைக்காக்கும் அதிபர்களின் சிறந்த முறை களுமையாம். எம் கல்லூரி மாணவருள் பாசிவிருக்கும் இகே உணர்ச்சி எம் நாட்டு மக்களுக்குண்டாகுமாயில், இன்று உண்டாகிவிருக்கும் இவ்வளவு கஷ்டங்களும் அரைப் பொழுதில் மாயமாய் மறைந்து விடும் எனபதற்கைய மில்லை.

[இச்சுட்டுசையானும் அடுத்த "பார்லிமெண்ட்" (Parliament) தெரிவில் ஆபெட்சகாரம் நின்பாரா? — பத்திராதிபி]

அவிழ்க்க வல்லவர் யார்?

By S. SIVASITHAMPARAM, Matic B

1 மாதமொரு பூப்பூக்கும் மாதகல்ல
வனமுக்கண் படைத்திருக்கும் சிவனுமல்ல
பாதமில் பால் கெத்தரும் பசுவும்வ
பாலர்முதல் கேணர்வரை பரித்தோர்
[உண்பார்
வேதன் னைப்படைப்பதனில் இவனொருத்தி
விவ்னு சிவன் கோயிலுக்கு வந்துத்
[காசான்
வீதியிலே விலைகூறும் வேசியல்ல
மெய்வியரே இவ்விருப்பான் சொல்லுவீரே.

2 சக்கைத்தி புனல் முழுகிச் சரையவேறிச்
சுதிரவனைச் சண்டிடலும் காய்த்து வற்றி
பொக்கு வரி சேரியனை இடபமேறிப்
பூலோகக் காசுவரும் சிவனுமல்ல
செக்கருடன் வாதெடுக்கும் திருமாலல்ல
சிறத்த அன்னமேலேறும் பிரமனல்ல
இக்கிதனைச் சண்டறித்த பொருளீதென்று
வந்திழையே சந்தமுட னியப்புவாயே

3 அச்சினியில் கின்ற வினையாழிப்பார்ப்பான்
அம்புவியில் யாவருக்கும் அச்சவீவான்
பக்குவமாய்க் செலவெய்து பச்சம்வாழ்வான்
பலத்தவிசை விவ்லுக்கும் அநிகம்
[பாய்வான்
தக்கபடி வணம்புருத்த வேட்டை செய்வான்
தனிவழிக்குத் துணையாகிச் சாவல்
[சரப்பான்
முக்கனியுந் சர்க்கரையும் பாசோடொத்த
மொழியணக்கேயிச் சதைவை மொழிகு
[வாயே.

4 பன்னம் வெட்டிக் குழிபறிக்கும் ஓட்டனல்ல
பருத்த கறுக்கிழுக்கெக்கும் வில்லியல்ல
பிங்கோகளைப் பெருகவைக்கும் பிரமனல்ல
பேதைவிடந் சஞ்சரிக்கும் பிடியனல்ல
உள்ளசெல்லாம் வாங்கியுண்ணும் தொழும்
[பணல்ல
ஊர் சுற்றிப் படுத்திவான் உறங்க
[மாட்டான்
கன்னயிலை இக்கதையின் சுருத்ததைச்
[சொன்னால்
கற்றணர்ந்த கவிஞரெனக் கருதுவோமே.

[குறிப்பு:— மேற்படி சொற்களுக்கு விவாதம் யாவாத விரும்
பினால் தரலாம். அல்லாவிட்டால் அடுத்த இதழில் தீர்க்கப்பெறையானரே
வெளியிடுவார். எதிர்பாருங்கள். — பத்திராதிபர்]

English Editorial Board

Editor :

A. Deva Rajah

Associate Editor :

D. S. Sanders

Literary Section :

Miss S. Kulanayagam

B. Thevarajah

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathipillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section :-

A. M. Brodie

Junior Section :-

S. Chandrarajah

J. Balarajah

Faculty Adviser :-

E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.) Lond.

Tamil Editorial Board

Editor :

M. A. Sathasivam

Associate Editor :

S. Selvaratnam

Literary Section :-

Miss S. Sanders

K. Vaithianathar

S. Anpurajah

Co-eds. Section :-

Miss M. Kanagambigai

Miss Hathoon A. Cader

Verse Section :-

E. Vellautham

Junior Section :-

S. Somasundaram

P. Selvarajah

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.